

ПРАХУ ОЦА ЦРНЕ ГОРЕ

Горки вијенац

Пре тачно десет година, почетком јуна 2006, у свом штампаном издању овим текстом смо испратили кривотворени и злокобни одлазак Црне Горе. И данас, десет година касније, стојимо иза сваке своје оновремене речи. За још десет година, живи били па видели, овако ће мислити већина оних који мисле у Црној Гори. Али тада, на срећу или на жалост, повратка неће бити. Све што неко мисли да би требало учинити, треба да учини сад. Тада ће узалуд ловити одјеке у нашим срцима

Више од пола деценије црногорски криминални режим интензивно спроводи програм мрцварења заједничке државе и надменог провоцирања Србије. Све то било је зачињено, гледали смо, невероватном политичком и личном превртљивошћу у Црној Гори, конфузијом идентитета налик шизофренији, интелектуалном проституцијом, екстремном аморалношћу и провинцијалном препотенцијом без покрића. Разуме се, основни циљ тог програма био је да се Србија згади и над Црном Гором и над ма каквом идејом заједнице, те да сама уместо подгоричке Куполе обави посао растурања, чак и да буде оптужена да сноси историјску и материјалну одговорност за то.

Па ипак, иако је тај план спровођен дуго и упорно, уз много уложеног новца и активно учешће препознатљиве спонзорисане мреже у Београду, Србија је остала узорно сталожена и није се упецала.

СЕТА

У већинској, веродостојној, народној Србији доминантан је био осећај неке тихе, готово отмене сете. Осећај празнине и обостраног губитка нечега важног и блиског, дела сопства. Осећај да су непозвани и недостојни отели малену, али фаталну превагу у одлучивању о нечему за шта су, поколењима, живели и умирали најбољи синови Црне Горе и Србије. Нормална Србија није на то гледала кроз оне који јој боду прст у око. Осећала је да није издвојен некакав делић територије где „живи становништво које треба да плаћамо да нас воли”. Не. Целина је остала без завичаја Стефана Немање, без дедовине Светог Саве, суштински бескућници су постали Његош и Марко Миљанов, без најдубљих корена је остало 80 одсто становника између Дрине и Мораве.

Осећај сете, без срцбе.

Полувековна историја болести кулминирала је ампутацијом.

Друго доминантно осећање у Србији била је зачуђеност. Неверица. То није последица наивности, нити добра страна раздвојености два медијска простора, што је омогућило да, „срећом, не знамо какве су све безумне увреде на наш рачун доље изрицане”.

Није се Србија зачудила непринципијелним и очигледно тенденциозним држањем ЕУ, ни референдумском методологијом кривотворења, ни тиме ко је, помоћу чега и за колико

превагнуо. Зачуђеност и неверицу изазвали су тамна страст фалсификатора историје, диригована антисрпска хистерија и испади дотад, у Црној Гори, незамисливе *мржње* према српском. Та ескалација социјалне патологије, којој су тон давали задужени представници Куполе, збиља је запрепастила прибрале и разумне људе.

У све је могла поверовати Србија, али не и у то да ће икада иједан Црногорац, било којег политичког или етничког опредељења, на сто метара од кивота Светог Петра Цетињског одушевљено певати: „Опрости ми, мила мати, што ја идем Србе клати!” И да ће на педесет корака од Његошеве Биљарде председник Владе Црне Горе (који зна петоструко више колена својих српских предака него председник Србије) о разлазу са Србијом усхићено рећи: „Остварили смо сан 88 генерација својих часних предака!”

Спознаја да ће црногорска Купола управо на тој манипулисаној социо-патологији градити нови национални идентитет, у директној негацији према свему што чини велику традицију и темељ Црне Горе, крајње је забрињавајућа. Таква Црна Гора неће бити тек несрпска; бежећи од себе саме, настојаће свим силама да буде антисрпска. У оба случаја, нестаће у провалији сопственог контраидентитета.

СУТРА

На мапи Европе, дакле, биће доцртана нова државица, прва у којој „носећа нација” није ни близу да чини половину становништва. Према попису из 2003, од укупно 620.145 становника, само њих 267.500 изјашњавају се као етнички Црногорци. Тек са Србима, то твори православну већину од близу 70 одсто. Број становника који су се изјаснили да су Срби или да им је матерњи језик српски и да припадају Српској православној цркви премашује 65 одсто. (Број оних који се у Црној Гори директно изјашњавају као Срби повећао се између два пописа становника за више од 120.000!) Не умањујући важност и легитимност гласова националних мањина, слободни смо констатовати да је са националног и државног становишта ово једина релевантна већина у Црној Гори.

На референдуму, надмоћне две трећине од тог броја, броја православних у Црној Гори, недвосмислено се изјаснило за заједницу са Србијом! Ти људи су, уз доиста велике сасвим конкретне личне и породичне ризике, рекли истину о себи!

Једноставна и непобитна рачуница показује, такође, да је преко половине гласова за одвајање дошло од националних и верских мањина, пре свега Албанаца и муслимана, који сами чине преко 110.000 становника. Уз све друге примедбе и манипулације, дакле, режим у Подгорици је до спорне већине о судбоносном државном и националном питању дошао мањинама.

Све то јасно указује, још једном, да отцепљење Црне Горе није круна „логичног заокружења њене националне посебности”, него насилно волунтаристичко прекидање очигледног процеса њеног „повратка у сопствену кожу, на национално стабло којем природно и легитимно припада”. Истовремено, то указује да остати Србин у новој Црној Гори неће бити нимало лако, у много чему ће се граничити са јунаштвом. Црна Гора управо постаје земља у којој ће чак и Његошеви стихови бити непожељни, а сам владика Раде, да је жив, вероватно би морао у избеглиштво. Јер не може „једна земља, а два господара”. Не бива. Поготову кад ни тај други није свој господар. <

(Извор: „Европа нација”, Београд, јун 2006)

Објављено: субота, 22. мај 2016, 23:57h